

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: I

Muhalif, Yıl: 1., Sayı: 33., 01.09.2000-07.09.2000., s.11

Durmuş Hocaođlu, *Muhalif* Yazıları Sıra No: 30

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: I”. *Muhalif*, Yıl: 1., Sayı: 33., 01.09.2000-07.09.2000., s.11

Türkiye’de son birbuçuk yıllık siyâsî gelişmelerin **Siyâsî Milliyetçilik** açısından değerlendirilmesini tek bir kelime ile özetleyebilmek kaabildir: **İFLÂS**.

Bu hükmü acele, haksız, haddini mütecâviz bulanlar olacaktır; ama mükerreren, üzerine basa-basa, vurgu ile belirtmeliyim ki, Türkiye’de, Siyâsî Milliyetçilik de, Siyâsî İslâm’ın âkıbetine uğramıştır: **İFLÂS!**..

★ ★ ★

Engels, “Tabiatın Diyalektiđi” isimli eserinde, Tabiat’ı açıklamak maksadıyla öne sürülen bütün teorilerin değeri için şöyle der: “*Tabiat, her türlü teori için snama tezgâhıdır.*” Genel-geçerli ve dos-doğru bir önerme olup, bütün bilimsel faâliyetlerin ve bilim felsefelerinin de boyun eğmek mecbûriyetinde olduğu bu kural, aynı zamanda siyâset alanında da cârîdir: **Siyâset üzerine kurgulanan her senaryo, her teori, her proje ve öngörü, ancak pratiğin, yâni Somut-Gerçek Siyâset’in tezgâhında değerini ortaya kor.**

İmdi: 1999 yılı 18 Nisan seçimleri, Türkiye’deki Milliyetçilik akımlarının kurgulama ve soyut tezler ileri sürme safhasından somut siyâset alanına taşınması istikametinde bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Vâkıa Milliyetçilik, bidâyetinden beri, dâimâ, az ya da çok, muhtelif şekillerde siyâsetin etkileyici faktörlerinden birisi ola-gelmiştir; en yakın örnekleri olarak İstiklâl Harbi’nin ve Cumhuriyet’in tesisinin en büyük muharrik güçlerinden birisinin Milliyetçilik olduğuna dikkat edilmelidir. Hattâ, Cumhuriyet tarihinde, Milliyetçilik gibi bir kavramı kendisine şâr edinmemiş birçok siyâsî partinin program ve uygulamalarında dahi milliyetçi vurgular ya da izler şu veya bu şekilde açıkça müşâhede edilmektedir. Fakat bizim “**Siyâsî Milliyetçilik**” kavramı ile kastettiğimiz husus, bu değildir. Bu kavram ile, temelleri Cumhuriyet tarihinde 1944 Olayları ile atılan ve daha sonra o doğrultuda gelişen, bütün siyâsî programlarını birtek aslî parametreye, Milliyetçilik’e ircâ eden büyük siyâsî akımı kastetmekteyim. İşte, şimdi iflâsın eşiğine gelmiş, hattâ bu eşiği geçmiş olan, budur.

Siyâsî Milliyetçilik, daha önceleri de muhtelif zamanlarda, muhtelif şekillerde, muhtelif kombinasyonlarda İktidar ile kıyısından da olsa tanışmıştı; bunun en iyi bilinen örneği, MC Hükûmetleri tecrübesidir. Fakat o, bugüne gelinceye kadar ne bu denli büyük ve yoğun bir kitlesel teveccühe nâil olmaya ve ne de İktidar içerisinde bu derece etkin bir yere gelmeye muvaffak olabilmişti. Bu başarı ancak 18 Nisan 99 seçimleri ile kazanılmıştır.

18 Nisan, Siyâsî Türk Milliyetçiliği için karakteristik bir *dönüm noktası* olmuştur: Siyâsî Türk Milliyetçiliği, 18 Nisan 1999 seçimleri ile maksimum noktasına, tepe (pik) değerine ulaşmıştır; fakat buradaki “tepe” kelimesinin çok bilinçli bir tercih ile kullanılmış olduğuna dikkat edilmelidir: “Tepe”, yükselmeye son sınır ve diyalektiksel olarak da “iniş”in başlangıcı demektir. Yâni: 18 Nisan 1999, Siyâsî Türk Milliyetçiliği’nin aynı zamanda hem yükselişinin limit noktası ve hem de inişe geçmesinin başlangıç noktasıdır ki buna “Son’un Başlangıcı” da diyebiliriz.

Şu halde, bugün artık açıkça anlaşılmaktadır ki, 18 Nisan seçimleri, Siyâsî Türk Milliyetçiliği için sonun başlangıcının da mîlâdıdır.

Zira, 18 Nisan seçimleri, Siyâsî Türk Milliyetçiliği için, soyut-romantik dönemin bitişi, somut-real dönemin başlangıcı olmuştur; artık sıcak ve tatlı hülyalardan, seraplardan oluşan Romantizm dönemi bitmiş, yerini, sert ve soğuk Realizm dönemi almıştır. Yâni, Engels’in terimleriyle konuşacak olursak, 18 Nisan 1999, Türk Milliyetçiliği’nin Siyâset Tezgâhı’nda denenmeye başladığı tarihtir.

Ve yine bu tarih, aynı zamanda, Siyâsî Türk Milliyetçiliği’nin gerçek değerinin de ortaya çıkmış olduğu tarih olarak kabul edilmelidir.

Bu değer ise, şu âna kadar alınmış olan netîceler göstermektedir ki, düşüktür, kötüdür, bir kıymeti harbiye taşımaktan uzaktır: **Siyâset Tezgâhı, Siyâsî Türk Milliyetçiliği’nin iddialarının içi boş, kof, çocukça kurgulamalardan ibâret olduğunu göstermiştir.**

Bu vaziyetin bir tek adı vardır: **İflâs!**

Rivâyet olunur ki, Felek’in gözü tepesindedir; ayaklarının altında dolaşanları görmez. Bâzan, dikkatini celbederek lûtfuna nâil olmak için durmadan topuklarına tekme atanları iri elini uzatarak yakalar, görmek için tepesine kaldırır ve dikkatle tedkik eder; şâyet beğenirse omuzlarına oturtur, gözü tutmazsa oradan kaldırır yere fırlatır. Felek’in tepesine kadar yükselmek, Stefan Zweig’in terimiyle “yıldızın parladığı ân”dır; tepesinden aşağılara fırlatılıp atılmak ise, “yıldızın söndüğü ân”; yâhut “bitiş”, ya da “iflâs”.

Bu kadar yüksekte yere çakılmak kötüdür, çok kötü; kemikler birbirine girer, bel kırılır; bu kadar ağır bir darbenin altından kolay-kolay kalkılmaz; Felek de bir denediğini bir kere daha, bir kere daha pek denemez.

İşte, 18 Nisan 99 seçimleri, Siyâsî Türk Milliyetçiliği’nin Felek tarafından tepeye çıkarıldığı, diğer bir ifâde ile de, Siyâset Tezgâhı’nda sınanmaya alındığı tarihtir; ama artık görülmektedir ki, Felek onu beğenmemiş, kaldırıp yere çarpmıştır; çünkü Laboratuvar raporları kötü çıkmıştır; “mal” çürüktür!

Bunun adı da İflâs’tır; başka hiçbir şey değil; düpedüz İflâs!

Niçin iflâs?

Siyâsî Milliyetçilik’in iflâsı, Siyâsî İslâm’ın iflâsı ile çok yakın benzerlikler ve paralellikler göstermekte ve çok ilginç ortak karakteristik özellikler taşımaktadır.

Bugün bu sütunda bunların sâdece bir adedine temas edeceğim: **“Siyâsî Duruş” tezinin çürümesi!**

Siyâset Laboratuvarı’ndan gelen raporlar, Siyâsî Milliyetçiliğin en temel iddiası olan **“Boyun eğmezlik!”** konusunda kesin bir sonuca varıldığını, daha doğrusu bu iddianın — hiç olmazsa ‘şimdilik’ diyelim — silinip atıldığını göstermektedir. MHP Tecrübesi, milliyetçilerin de, ‘şartlar’ gerektirirse — hangi şartlar? — “zor” karşısında pekâlâ boyun eğebildiklerini ve bu konuda “başkalarından” hiç de farklı ve ayırıcı bir vasıf taşımadıklarını;

çok acı, çok ağır, çok dokunaklı, bütün ümitleri söndüren, yürekler paralayan, gözlere kanlar oturtan ve şoklar ve travmalar yaratan bir trajedi şeklinde bil-fiil, bil-bedâhe kanıtlamıştır. Gerçi MHP'nin, tüm iddialarına rağmen, Siyâsî Milliyetçiliği bütünüyle temsil etmesinin mümkün olmadığını göz önünde tutarak — ki bu tipik bir *Khun-vârî* “*paradigma kaydırması*” olacaktır — Milliyetçiliğin kısmen de olsa kurtarılması yine kaabil gözükmektedir; ama, her şeye ve herşeye rağmen, bu tâlihsiz tecrübe, artık,

Felek her türlü esbâb u cefâsın toplansın gelsin
Dönersem kahpeyim millet yolunda bir azîmetten

ilkesinin, Siyâsî Milliyetçilik için, her türlü ahvâl ve şerâit tahtında cârî, genel-geçerli olmayıp, ancak Felek'in gücüne bağlı olarak bir değer taşıyabileceğini; hattâ bu güç yeterince ‘sıkı’ olursa hepten iptal edilebileceğini; ve dahi, bükülemeyen bileklerin öpülebileceğini ve daha ağırı ve kabul edilemezi olarak bu “düşüş”ün ve irtifâ kaybının, bu “boyun eğme”nin içlere sindilip vicdanlarda meşrûlaştırılabileceğini, gayr-i kaabil-i red ve inkâr bir sarâhatle isbat etmiştir.

Ayıplar olsun! Yazıklar olsun! Veyl olsun!

★★★

Hç olmazsa bu kadarlık dürüst davranalım ve bu işin adını doğru koyalım: Bu, İflâs'tır, Beyler, İflâs!

Herşeyden önce, “erlik raconu”nun iflâsı!

★★★

Nasıl ki bir vakitler, ortalık süt-liman iken Siyâsî İslâm hülyaları uğruna “devrim”den, “şehâdet”ten, “tâğüt düzeninin çatur-çatur yıkılacağından”, Medîne Vesîkası'ndan, Çok Hukukluluk'tan, bir Asr-ı Saâdet gibi takdîm ettikleri mevhum ve muhayyel iktidarlarında, devr-i dilâralarında, rektörlerin başörtülü kızlara selâm duracağından, Demokrasi'nin pis bir Batı ideolojisi ve bir illüzyon olduğundan söz ederek koftiden kahramanlık taslayanlar; Demokrasi'ye “Demonkrasi” (Şeytan İktidârı) adını takarak “aydınlanmış İslâmcı jakobenizmi” idesini savunanlar; Batı'yı ve Amerika'yı Şeytan diyârı diye târif edip ‘300 tâne profesör’e hazırlattıkları ütöpik Âdil Düzen’i ağızlarından bal akarak anlatanlar; denizler kükremeye başlayınca devrim’i-mevrim’i, şehâdet’i-mehâdet’i, tâğüt’u-mâğüt’u, âdil düzen’i-mâdil düzen’i ilââhir... unutup boyun eğmeyi reflektif olarak ânında ve kusursuzca tâlim ederek “ben ettim, sen etme” feryatlarıyla diz çöktülerse; hemen-hemen kâffesi Demokrasi’yi, Batı’yı, Avrupa Birliği’ni, Amerika’yı birden-bire keşfedip, oraların “Hristiyan Klübü” olduğunu unutarak “özgürlükler diyârı” şarkıları bestelemeye başladılarsa; hattâ daha da ileri giderek demokrat, Batıcı, Amerikancı oldularsa; “delikanlı” siyâsî milliyetçiler de benzer ve andırır ayıpları işlemekten ve benzer ve andırır zilletlere dūçâr olmaktan zerrece havf ve hazer etmez oldular.

İşin doğrusu şudur: Baş bir kere eğilmiştir ve dahi, bir kere eğilen baş, son haddine dek eğilmeye ve göğüse yapışmaya mahkûmdur! Evet: Mahkûmdur! Zira, artık “baş eğme”, vicdanlarda meşrûlaştırılmış bulunmaktadır.

Bu acı tecrübenin bir başka acı sonucu da şudur: Milliyetçi seçmen aldatılmıştır. Fakat bu aldatmanın sonucu başka rahnelere de yol açacaktır; zira, Descartes’ın dediği gibi, “beni bir kere aldatan her zaman aldatabilir”. Ve dahi, İki Cihan Pâdişahı'nın buyurduğu gibi, “Biz’i aldatan asla Biz’den değildir”!

Yâni, bu demektir ki, Kamuoyu indinde, artık, milliyetçi siyâsî partiler de diğerlerinden hiçbir farkı olmayan, “herhangi” siyâsî partilerdir. Bu ise, bu vâdideki en büyük çöküştür: Siyâsî Milliyetçilik, artık, herhangileşmiş, sıradanlaşmıştır. Zira, bu şartlar muvâcehesinde, akıllara gelmeyecek midir ki, “delikanlılar” da Zor karşısında boyun eğip “düzenci” olmaktan sıkılmaz hâle gelebiliyorlarsa, diğerlerine olan farkı ve diğerlerine tercih etmeğimizin sebep-i hikmeti ne olabilir?

Sâdece pratik menfâat hesapları!

Bu güven kaybı, bundan sonraki milliyetçiliklerin de siyâsileşmesine ambargo koyacak ve onu ipotek altına alacaktır.

★ ★ ★

İzninizle bu konuyu açıp deşerek ve kapsamını genişleterek devam ettirmek niyetindeyim; ama, hemen söylemeliyim: Hiç kimse kendisini eleştiri dışında tutmaya çalışmamalı ve bütün vebâli, MHP'nin dışarıdan sağlam intibâi veren, hormonla şişirilmiş, zayıf ve çürük, takatsiz omuzlarına yükleyerek kendisini süttten çıkmış ak kaşık gibi bir kenara çekmemelidir; bu cenâze hepimizin!

En başta, çok yetersiz ve sığ olan Milliyetçi İntelijansiya olmak üzere, bu vebâl herkesin omuzlarında.

❧